

за момата ти е дошъл човѣкътъ, не за виното..

— И за момата да е! Нали не е хубаво да си иде така?

— Нѣма да си иде, нѣма, ще има време и да го почерпимъ... Божичко, какво бѣше едно време — та годежници, та аманети, та пазарлъци... А сега — дошълъ бащата, самъ-самичъкъ си реди работа, приказва като сватъ...

Илиица шѣтна и долепи ухо до ключалката.

— Никакви свадби, — заяви решително Костадинъ. Пакъ ще има срѣдни, пакъ ще слушаме врѣли-некипѣли...

— Ами?

— Да му пристане!

Илийко направи видъ, че решава нѣщо. Всъщностъ той едва задържаше радостта си.

— Ами Митю? — попита той отъ нѣмай какво.

— Митю, ако искашъ да знаешъ, е и прстивъ вѣнчавката, ама нѣма какъ...

Илиица блѣсна вратата и влѣзе съ дълбока синя паница въ ржце.

— Честито, бабо! — посрещна я ухилень Илийко. — Почерпи свата Костадина!

Тя го изгледа присторено-очудена.

— Ами за какво — честито?

— За Вела и Митя... решихме го... Дай си ржката, свато!

— Азъ съмъ готовъ, — размекна се Костадинъ. — Ако щете още утре да изпратя Митя...

— Митко е лесенъ, той всѣка вечеръ е тукъ... И сега, на... — подметна Илийко.

— Още тази вечеръ! — изправи се Костадинъ. — Вела ние ще си я гледаме като писано яйце... Жената ще се пукне отъ радостъ, като ѝ замъкна снахата.

— Охъ, — въздѣхна лукаво Илиица, — та това